

faa baade hurtige, flinke og samvittighedsfulde Folk til dette Arbejde. Naar der er saa megen Arbejdsløshed, er der saa meget mindre Grund til at anvende Soldater og lade dem tage Brødet fra de private. Men det er ogsaa mærkeligt af en anden Grund. Naar vi ønske Tjenestetiden nedsat, møder man os straks med, at det er umuligt, Tjenesten er i Forvejen alt for kort, Soldaterne kunne ikke faa den Uddannelse, de i Virkeligheden behøve. Men hvor kan man saa lade 70 Mand i en Maaned forsømme deres Militærtjeneste? Men kan det gøres, synes jeg, at der aabner sig et ganske glædeligt Perspektiv, saa er der vel ikke noget i Vejen for at indskrænke Tjenstedagenes Tal og derved nedsætte Militærudgifterne betydeligt?

Til Slut vil jeg endnu gøre et Par Bemærkninger til Fordel for de 28 Vaagekoner ved Frederiks Hospital. Det er jo mærkeligt, at Ordføreren ikke synes at ville have noget med denne Sag at gøre. Jeg tænker, at han ræsonnerer som saa: Det er nok, at jeg skal stemme mod Forslaget, men staa og angribe det, skal jeg dog ikke have noget af. Det gør den ærede Ordførers gode Hjerte al Ære. Det kan være en pinlig Pligt for ham og mange andre i denne Sag at skulle stemme mod disse 28 Vaagekoner, men bekæmpe den og motivere, hvorfor de gaa mod dem, betakke de Herrer sig for. Dertil har man jo ogsaa Ministeren, han er en Mand, der kan gaa i Ilden for den Slags Sager, det Arbejde maa han tage paa sig. Og hvad Forsvar fører nu Ministeren for ikke at give Vaagekonerne disse 20 Øre? Han siger, at den Løn, de nu have, fik de for 7 Aar siden. Den Sulteløn, som Højres Minister da foreslog, finder han er saamænd rigelig endnu, der er ingen Grund til, naar de kun for 7 Aar siden have faaet 1 Kr. 30 Øre pr. Nat og fraadse i et saadant Vellevned, allerede nu saa hurtig efter at forhøje det til 1 Kr. 50 Øre. Det undrer mig egentlig, at netop denne Minister vil stille sig saa haardhjertet overfor et saa beskedent Forlangende. Den højtærede Minister er jo gammel Socialdemokrat, han har staaet som Medlem af vore socialdemokratiske Foreninger. Da han stod som Medlem af vor Foreningovre i Kolding, har han sikkert ikke ræsonneret saaledes, man kan ikke tro andet end, at han da har haft et aabent Hjerte overfor Spørgsmaal som disse. Nu er han ikke længer Medlem af vore Foreninger, jeg kan sige, heldigvis, fordi jeg synes, man maatte skamme sig ved et Partimed-

lem, der vil gaa mod en saa rimelig og beskedent Fordring. Jeg siger, at heldigvis har nu den højtærede Minister forladt vort Parti og er havnet andetsteds, men han staaer dog nu som Kirkens øverste Mand, og det er jo ham, der skulde repræsentere Fromheden, Godheden og Barmhjertigheden i vort Samfund, men da synes jeg, at det er underligt, at Kirkens øverste Mand kan stille sig saa haardhjertet overfor et Forlangende som dette. Jeg spørger Kirkens øverste Mand, den højtærede Kultusminister, om han virkelig finder det anstændigt eller forsvarligt at byde voksne Mennesker en 10—12 Øre for Nattearbejde? (*A. C. Meyer: I Timen?*). Ja.

Rørdam: Under Nr. 97 findes der et Forslag om Tilskud til Tandlægeskolen, som Finansudvalget ikke har tiltraadt. Da jeg har været Medlem af den i sin Tid nedsatte Kommission, maa jeg maaske have Lov til at sige et Par Ord derom. Det undrer mig selvfølgelig ikke, at Mindretallet ikke have tiltraadt Forslaget, naar Flertallet ikke har kunnet følge sin Minister paa dette Punkt, men det undrer mig unægtelig noget, at Flertallet ikke har fulgt Ministeren. Den nedsatte Kommission var jo ret alsidig sammensat, der var 3 Repræsentanter for Tandlægerne, Dekanus i Sundhedskollegiet som Formand, Professor Rovsing som Repræsentant for Universitetet, en Fuldmægtig fra Ministeriet, og endelig var jeg Medlem, antagelig for at varetage den almindelige Befolkningens Krav og sørge for, at Forslaget blev saa sparsommeligt som muligt. Jeg tror ogsaa, at vi i Kommissionen have gjort os den største Umage for, at Forslaget kunde blive saa billigt som muligt. De foreslaaede Lønninger ere meget smaa og beskedne i Forhold til det Arbejde, der kræves af Lærerne ved Tandlægeskolen. For mig stiller det sig saaledes, at netop for et lille Land som Danmark er der stor Anledning til at gøre alt muligt for at forbedre vore videnskabelige Institutioner og gøre dem saa gode som muligt. Det er et Punkt, hvor vi kunne konkurrere med Udlandet helt og fuldtud, vore Læger have saaledes staaet paa Højde med Lægerne i andre Lande, maaske have de endog staaet højere. Jeg tror ogsaa, det vilde være heldigt, om vi kunde sige, at vore Tandlæger vare saa dygtige som muligt og stode paa Højde med Udlandets i enhver Henseende. Jeg skal ikke omtale de Forhold, der gave Anledning til, at der blev nedsat en Kommission. Der var